

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **D.B.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 czerwca 2026 r.

zażalenia skazanego na zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego

z dnia 19 maja 2026 r., sygn. akt III KO 2/26

o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w

sprawie Sądu Apelacyjnego w Krakowie o sygn. akt II Ko 237/25, zakończonej

zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2025 r. o pozostawieniu bez dalszego biegu

wniosków skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 19 maja 2026 r., sygn. akt III KO 2/26, upoważniony

sędzia Sądu Najwyższego na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2

k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia osobistego wniosku D.B. o wznowienie

postępowania w sprawie Sądu Apelacyjnego w Krakowie o sygn. akt II Ko 237/25,

zakończony zarządzeniem z dnia 5 grudnia 2025 r. o pozostawieniu bez dalszego

biegu wniosków skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Na powyższe zarządzenie zażalenie wniósł skazany. Nie sformułował jednak żadnych zarzutów, a jedynie wskazał, że w sprawie zachodzą uchybienia proceduralne o charakterze bezwzględnych przesłanek określonych w art. 439 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Skarżący, jak wskazano wyżej, nie sformułował żadnych zarzutów w środku odwoławczym.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew oczekiwaniom skazanego w ramach niniejszego postępowania zażaleniowego nie jest możliwa merytoryczna ocena argumentacji przedstawionej przez skazanego. W tym postępowaniu kognicja Sądu Najwyższego ogranicza się do oceny zasadności samego zarządzenia o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego wznowienie postępowania. Jak słusznie wskazał sędzia Sądu Najwyższego w zaskarżonym zarządzeniu, wznowienie postępowania dotyczy tylko prawomocnego orzeczenia (wyroku lub postanowienia). Takich warunków, nie spełnia natomiast decyzja procesowa w postaci zarządzenia.

W tych realiach procesowych, warunek ustawowy, przewidziany w art. 545 § 3 k.p.k., powoduje, że nie jest możliwe nadanie biegu wnioskowi o wznowienie postępowania, który nie dotyczy postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem. Przepisami art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. ustawodawca wprost zobowiązał prezesa sądu (przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego - art. 93 § 2 k.p.k.) do badania warunków formalnych także wniosków o wznowienie postępowania i odmowy ich przyjęcia, jeżeli ich nie spełniają (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2011 r., V KZ 4/11, OSNwSK 2011/1/515). Osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania wobec jego niedopuszczalności z mocy ustawy, uniemożliwił zatem nadanie procesowego biegu sprawie o wznowienie postępowania.

Kierując się przedstawionymi wyżej względami, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[WB]

[r.g.]

